

zemků považovati jediné ustanovení bodu 11 — § 1 čl. II zák. č. 117/20. Byla-li však tato norma §em 9 zák. č. 100/21 v době vydání vyhlášky, jejíž právní bezúčinnosti se st-lé v administrativním řízení domáhali, zrušena, scházel pro toto opatření vůbec platný zákonný podklad.

Nedbal-li toho žal. úřad a měl-li mylně za to, že spornou dávku lze materielně opřítí toliko o dosud platný předpis zák. č. 280/1920, ocitl se v zřejmém rozporu se zákonem.

Jest tedy stížnost, pokud vytýká tuto závadu, důvodnou a bylo již proto uznati dle § 7 zák. o ss, aniž bylo nutno zabývati se námitkami dalšími.

Č. 3155.

Zajištění bytu : * Zajištění bytu dle § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. vylučuje každou jinou disposici majitele domu s bytem zajištěným kromě pronájmu státnímu zaměstnaci úřadem určenému.

(Nález ze dne 23. ledna 1924 č. 895).

V ě c: Amalie Š. v Praze (adv. Dr. Ludvík Souček z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl zajištěn byt o jedné místnosti v domě st-lky, který prý 19. srpna 1922 byl obýván adjunktem státních drah Josefem M. a který se prý uprázdnil jeho služebním přeložením do jiné obce, pro brzdaře Josefa T. na základě § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. a zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb.

O stížnosti nařikající rozhodnutí toto pro vady řízení a nezákonnost uvážil nss toto:

St-lka namítá proti rozhodnutí:

1) — —

2) že st-lka jsouc nemocná obývá s pětičlennou rodinou jedinou její zdravý ohrožující zakouřenou místnost vedle hostinského výčepu a potřebuje tedy uprázdněnou místnost pro sebe,

3) že tedy jde o místnost, kterou majitelka domu dále pronajmouti nehodlá a na kterou se cit. zák. nevztahuje, — — —

Nss neshledal námitky tyto důvodnými. — —

Pokud jde o námitku, že § 13 cit. zák. se nevztahuje na případ, kde majitelka bytu potřebuje pro sebe a nehodlá jej dále pronajmouti, a že řízení jest proto vadné, poněvadž k těmto okolnostem nebylo přihlíženo, dlužno poukázati k znění zák. z 11. června 1922 č. 225 Sb. a k změně, které ustanovení tohoto zák. doznalo zákonem z 26. dubna 1923 č. 87 Sb.

Dle původního znění § 13 byl vlastník domu zajištěním bytu omezen jen potud, že zajištěný byt nesměl pronajmouti osobě jiné než stát. zaměstnaci příslušným úřadem mu naznačenému, nebyl však omezen ve své volnosti, naložiti s bytem způsobem jiným. Ustanovení toto bylo zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb., za jehož působnosti bylo nař.

rozhodnutí vydáno, změněno v ten smysl, že majitel domu musí uprázdněný byt pronajmouti státnímu zaměstnanci, kterého úřad označí. Z nynějšího znění § 13 plyne, že volnost vlastníka domu jest omezena tak, že ani nemůže byt podržeti pro sebe, ani jinak s ním naložiti, nýbrž musí jej pronajmouti určenému státnímu zaměstnanci; jest proto lhostejno, chce-li bytu sám používatí a k jakému účelu, z jakého důvodu ho potřebuje.

Že znění předpisu § 13 bylo změněno právě k tomu cíli, aby vyloučena byla volnost vlastníka, naložiti s uprázdněným bytem jinak než pronájemem osobě, pro niž byl byt zajištěn, potvrzuje důvodová zpráva k zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb., v níž se praví, že změněným textem § 13 má býti zřetelně vysloveno, že majitel domu jest v každém případě povinen zajištěný byt pronajmouti státnímu zaměstnanci úřadem označenému.

St-lka nemůže proto s účinkem namítati, že bytu potřebuje nutně pro sebe, a není tedy vadou řízení, že nebyl vzat zřetel k této okolnosti.

Také z ustanovení § 2, odst. 4 cit. zák. nelze ničeho dovozovati pro stanovisko stížnosti, neboť předpis ten se vztahuje jen na místnosti pronajaté a neobydlené, o nichž v odst. 1 § 2 se mluví, a nepřipouští analogického použití na případ zajištění bytu v § 13 upravené, neboť oboje ustanovení jsou výjimečná a nejsou v žádné souvislosti. — — —

Č. 3156.

Zajištění bytu: * Státní zaměstnanec, jehož byt byl zajištěn ve smyslu ustanovení § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb., není legitimován k rekursu do tohoto zajišťovacího opatření.

(Nález ze dne 23. ledna 1924 č. 896).

V ě c: Ludmila B. a Jaroslav M. v Liptovském sv. Mikuláši proti župnímu úřadu v Liptovském sv. Mikuláši o zajištění bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl k odvolání Jaromíra N. v L. sv. M. zrušen výměr první stolice zajišťující byt jeho pro Jaroslava M. a byt tento zajištěn pro Antonína L., kancelistu tamního okr. úřadu, přičemž žal. úřad se dovolává stejně jako první stolice § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb.

O stížnosti proti rozhodnutí tomu podané uvážil nss toto:

Z ustanovení § 13 cit. zák., že zajištění bytu působí ode dne, kterým se zruší dosavadní nájemní smlouva, a není-li tu nájemní smlouvy, ode dne, kdy se byt uprázdní, vysvítá, že zajištěním bytu není nikterak dotčeno právo dosavadního nájemníka bytu na další užívání bytu, nepřisluší mu proto právo odvolání proti opatření, kterým byt jím obývaný zajištěn byl pro jiného státního zaměstnance, neboť není vůbec stranou v řízení o zajištění bytu. Stranou jest majitel domu, jehož právo s bytem disponovati bylo zajištěním obmezeno, resp. vyloučeno; nebyl